

onstet af den ærede Indenrigsminister at faae besvaret, om der fra Statens Side kunde være noget særdeles at indvende imod, at man indskrænker disse Bidrag til de Beboere, som ere Medlemmer af en saadan Forening; thi vel er det saa, at Staten med lige Kjærlighed bør omfatte alle sine Underfaatter, men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at det kan give Anledning til nogen Forvirring med Hensyn til disse Præmieuddelinger. Imidlertid har jeg dog tænkt, at man maaskee kunde komme til et Resultat ved, naar man f. Ex. havde en Præmie paa 50 Rbd. for den bedste Hingst i et Amt, da at bestemme, at hvis det var et Medlem af en saadan Forening, som tilkjendtes at være i Besiddelse af den dygtigste Hingst, da skulde han have hele Præmien, men hvis det ikke var Tilfældet, gav man ham kun den Deel af Præmien, som svarer til det Bidrag, som Staten yder dertil. Saaledes har jeg tænkt mig, at Sagen paa en praktisk Maade lod sig ordne. Skulde den høitærede Indenrigsminister senere fremhæve, at han fra Regeringens Side maatte have betydeligt at indvende mod en sliq Bestemmelse, vil Udvalget nærmere tage denne Sag under Overtielse for at afgjøre, om et Vndringsforslag til § 5 var hensigtsmæssigt eller ikke.

Naar den samme ærede Landssthingsmand med Hensyn til den Bestemmelse i § 6, at de — som man hidtil har kaldet dem — kongelige Landstodheste, for Fremtiden skulde præsenteres ved Dyrskuen, har yttret, at han finder den uhensigtsmæssig, da kan jeg ikke være enig med ham deri; jeg troer netop, at det er aldeles nødvendigt, at disse Landstodhingste præsenteres ved de aarlige Dyrskuer. Jeg troer, at det vil tjene til Anbefaling for selve Hingsten, og derved ogsaa være i Statens Interesse, at den bliver præsenteret. Det er ikke til nogen Nytte, at Staten i Amtene holder kostbare Hingste, naar Beboerne ikke have Tillid eller faae Leilighed til at vinde Tillid til dem, og det har hidtil vist sig paa mange Steder, at den ringe Afbenyttelse af sliqe Hingste grunder sig i den Omstændighed, at Beboerne ikke have Tillid til dem, hvad enten den Mistillid, som saaledes er opstaaet mod dem, har været begrundet eller ikke; mange

Gange har den ikke været begrundet, men er fremkommen fra enkelte private Hesteholderes Side, som have fundet det at være i deres Interesse at kaste et vist Odium og Had paa en saadan Hingst. Men derfor forekommer det mig aldeles nødvendigt, hvis disse Landstodhingste virkelig skulde virke til Gavn, at de undergives en saadan Besigtelse, som her er foreslaaet. Naar det er blevet yttret, at det maatte være ubehagligt for Landstutmesteren, at hans Stemme da ikke kunde blive den afgjørende, da forekommer det mig, at han efter den hele Tendents, som gaaer igjennem Loven, maa finde sig i denne Ubehagelighed. At han ikke skal have meer end een Stemme, er klart, og jeg troer virkelig ikke, at man behøver at stille et Vndringsforslag, som skulde gaae ud herpaa; i det Mindste har Udvalget aldrig tænkt paa Andet, end at han skal være lige stemmeberettiget med de øvrige af Besigtelseskommissionens Medlemmer. Hans Stemme kan saaledes ikke blive den afgjørende, men den kan vistnok faae den Indflydelse, som man med Rette troer at burde tillægge den.

Det glæder mig meget at høre, at den ærede Rigsdagsmand er enig med Udvalget i den enkelte Afvigelse af nogen Betydning, som Udvalget har tilladt sig at foreslaae i Udkastet, nemlig at Landstutmesteren skal have Stemme i disse Besigtelseskommissioner. Udvalget er kommet til den Anskuelse, at dette er aldeles principrigtigt, idet man gaaer ud fra, at Landstutmesteren ikke alene bør være en særdeles sagkyndig og dygtig Mand, men at han ogsaa bør kjende de forskellige locale Forhold i hele Landet, og hvorledes Hunsdyravlens stiller sig der, og det forekommer mig rigtigt nok, at, naar saa er, stiller man ham i et aldeles skjævt Forhold, hvis man ikke giver ham Stemmeberettigelse, hvorved han faaer sin rette Betydning. Naar den samme ærede Rigsdagsmand imidlertid har meent, at de Ord „saavidt muligt“ bør udgaae, idet han vilde, at det skulde være en uafviselig Regel, at Landstutmesteren skulde være nærværende ved Præmieuddelingerne, maa jeg dog tillade mig at henlede hans Opmærksomhed paa, om det ikke vil være nødvendigt, at Ordene „saavidt muligt“ blive staaende. Det vilde dog